

ло по благополучны питія; никога не ся е случавало да мине чловѣкъ толко скоро отъ зло-счастіе-то на най ненадеждно-то благополучіе.

Капитанинъ-атъ Исправникъ, като научи, кога онъ у дома си отиде, че единъ скороходецъ го тарсилъ, затечесе, та отиде при два-ма-та пріятели, и распечата писмо-то, кое-то съдържаваше за тѣхъ два пашапорта и едно писмо отъ Прасковія до баща ѝ. Она пишеше че послѣ като придобыла бѣше нова-та тая милость, не смѣяше да попроси и помощъ за путешествіе-то на двама-та нейны вѣтхи содружницы; но Богъ, за да награди щедро-то нихно приношеніе кое-то они ѝ бѣха сторили кога-то она отъ Сибирь излѣзнала бѣше, далъ ѝ бѣше тия средства, и така приложила бѣше на писмо-то си двѣста рубли асигнаціи.

Но она чекаше въ Кіевъ съ най голѣмо нетерпѣніе баща ѝ да ся заварне, и като смяташе время-то, думаше че баща ѝ до тогази можеше да ѝ пише.

Като въ Кіевъ ся покалугери немаше намѣреніе тамъ да остане но искаше въ Нижненскій-атъ манастиръ за всегда да ся застон, споредъ какво-то на игуменка-та ся обѣщала бѣше